

SUITE DE LA POBLA DE SEGUR

(Lletra: Jaume Arnella –Música: Ferran Martínez)

LO PEIROT

Lo Peirot aixeque guerra
ti els soldats aquarterats
per riberes i muntanyes
tots els passos ti tancats.
Ell sempre é molt venerat
la digo digo digo digo,
ell sempre é molt venerat
o per força o per grat.

Lo Peirot i la Mandinga
abans regnaven arreu
i tothom passava gana
més que els gossos de Carreu.
Però ara això no passa, no,
la digo digo digo digo,
però ara això no passa, no,
que ha arribat la modernor.

Per treure Peirot de casa
ara diuen que convé
oblidar el que abans es feia
i obrir-se al foraster.
El turisme ens salvarà
la digo digo digo digo,
el turisme ens salvarà,
tot ho solucionarà.

LES OVELLES A MUNTANYA

És ben cert que ja no abunden
els ramats com els d'abans,
ara, però, encara en queden
per les muntanyes i valls.

Les ovelles a muntanya
ben xollades, sense pèl,
totes marxen per Sant Pere
i tornen per Sant Miquel.

Les de Sallent de Vilella
amb les d'Erdo es van trobar,
les d'Erdo per sota Crastes
les altres per Pui de Fa.

Quan juntes són a Coll d'Oli
puien fins a Castellnou
i tot seguit ja faldejen
les muntanyes de Guiró

Quan el sol ja escalfa massa,
una parada cal fer,
les ovelles s'amorrien
just al solà del Ferrer.

I després se les arrilla
amb poc o molt de traüll,
no és fins la tarda que entren
ja a les costes d'Aspui.

També arriben els ramats
de Nadal d'Arinyà,
de Mateu de Toralla,
de Mariol de Naens,
que es troben a Senterada
amb els del mestre Joan.

És ben cert que ja no abunden
els ramats com els d'abans,
ara, però, encara en queden
per les muntanyes i valls.

Les ovelles a muntanya
ben xollades, sense pèl,
totes marxen per Sant Pere
i tornen per Sant Miquel.

CANÇÓ DE L'ANTIC PASTOR

*Encara com sones,
vell acordió,
estira i arronsa
reprèn la cançó.*

Abans, quan tocàvem,
ho fèiem tots dos,
al fons les ovelles,
les vaques i el gos.

Davant de la casa
els vespres d'estiu,
quan l'hivern venia,
vora el foc viu.

Encara com sones,

*vell acordió,
estira i arronsa
reprèn la cançó.*

Sabiem que viure
no era cap joc,
però que cada cosa
estava al seu lloc.

Però ara la vida
com s'ha capgirat!
ni que m'ho juessin
no m'ho hagués pensat.

*Encara com sones,
vell acordió,
estira i arronsa
reprèn la cançó.*

Ja no tinc ovelles,
vaques ni corders,
només com a mostra
en tinc dos o tres.

He arreglat la casa
i llits hi he posat,
i acullo turistes
i nens de ciutat.

*Encara com sones,
vell acordió,
estira i arronsa
reprèn la cançó.*

Tot ho troben maco
però no entenen res,
fan cada pregunta
que em deixen sorprès.

Em fan un somriure
com de compassió
quan fem melodies
tu i jo, acordió.
*Encara com sones,
vell acordió,
estira i arronsa
reprèn la cançó.*

VISQUI LA MÚSICA NOSTRA

Gralla, fiscorn, cornamussa,

flabiol i tamborí,
acordió i viella,
guitarrons i violí.

Són els instruments de sempre
que havien sonat arreu,
des dels pobles de la plana
als poblets del Pirineu.

Si durant un temps semblava
que havien quedat muts,
tornen a sonar amb força,
ara sonen sense embuts.

Visqui la música nostra,
escampi els seus sons altius,
perquè mentre soni amb força
és senyal de que estem vius.

Gralla, fiscorn, cornamussa,
flabiol i tamborí,
acordió i viella,
guitarrons i violí.